

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **D. D.**, nar. X, státní příslušnost X,
hlášený pobyt: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem POBox 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-631/ZA-ZA11-P11-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 7. 11. 2023, č. j. OAM-631/ZA-ZA11-P11-2023, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce dle žalovaného nesvědčí o tom, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován nebo mu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které namítl citací dále uvedených ustanovení porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a § 12, § 14a odst. 1 a § 23c zákona o azylu. Konkrétně uvedl, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval zákon o azylu. Napadené rozhodnutí podle něj nemá oporu ve shromážděných podkladech. Žalobce má za to, že by mu měla být udělena mezinárodní ochrana, neboť vyjadřuje nesouhlas se současnou vládou Ruské federace prostřednictvím sociálních sítí a vyjádřil obavu z nucené účasti na válečném konfliktu, který vede Ruská federace na Ukrajině a ve kterém porušuje lidská práva. Též nesouhlasil s tím, že by podání žádosti o mezinárodní ochranu představovalo snahu o legalizaci pobytu. Své žalobní důvody rozvinul v doplnění žaloby.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a správní spis. K žalobním námitkám uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu byla zjevně účelová s ohledem na neúspěšnou snahu získat zaměstnaneckou kartu na území ČR. Obavy z vojenské služby jsou podle žalovaného více než předčasné a ve vztahu k obavám z povolání k výkonu služby i bezpředmětné. Důvody v souvislosti s vojenskou službou považuje za nové důvody, neuvedené v žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud jde o nesouhlas s ruskou vládou, odkázal žalovaný neveřejnost profilu žalobce na síti Instagram a nemožnost ruských bezpečnostních složek kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
5. Žaloba je důvodná.
6. Součástí správního spisu jsou dvě vyjádření žalobce k důvodům, proč a jak přicestoval do ČR (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Žalobce uvedl, že je etnický Rus, státní občan Ruské federace, bez náboženského vyznání a politické příslušnosti, nebyl v minulosti politicky aktivní. Je svobodný, žije s přítelkyní, která je občankou Ruské federace, bezdětný, zdravý. Rodiče bydlí v Rusku, do ČR přijel v roce 2019, od té doby v Rusku nebyl, poprvé byl v ČR v roce 2017, měl tu dlouhodobý pobyt. Důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je zamítnutí poslední žádosti o zaměstnaneckou kartu, hrozí mu návrat do Ruska, obavy má jednak z důvodu nesouhlasu s ruskou vládou, který vyjadřuje na sociálních sítích, a dále proto, že je ve věku 24 let, což je věk, kdy by ho mohli povolat do armády. Dále popsal své studium v ČR i pracovní příležitosti, do Ruska se vrátit podle svého názoru nemůže. Uvedl, že moc lidí ve věku

18-27 let je posíláno na Ukrajinu do války, nechce být zabit ani nikoho zabíjet. Má obavy z další mobilizace, základní vojenskou službu nevykonal, u odvodu byl v 16 letech. Vyjádřil i své důvody nesouhlasu s politikou Ruské federace s tím, že krátké příspěvky nesouhlasu zveřejňuje na svém veřejném profilu na síti Instagram. Šanci na povolání do armády vidí 50:50.

7. Krajský soud předesílá, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.
8. Žalovaný krom azylového příběhu žalobce vycházel z Informace Finské imigrační služby – Ruské federace – Vyhýbání se odvodům během mobilizace ze dne 31. 1. 2023, Informace MZV ČR č. j. 13675/2022-LPTP ze dne 24. 1. 2023, Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 8. 3. 2023, Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace či dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 31. 10. 2022.
9. Před posouzením důvodnosti žaloby se soud musí vyjádřit k závěru o tvrzené účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu. Soud nijak nezpochybňuje odkazy žalovaného na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 2 Azs 423/2004 a 2 Azs 137/2005 ohledně doby, kdy má být podána žádost o mezinárodní ochranu. Uvedené rozsudky nicméně dopadají na žádosti o mezinárodní ochranu podané až po několikaletém nelegálním pobytu poté, co skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Obdobně ale soud nezpochybňuje ani na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 2/2019, na který žalobce odkázal v doplnění žaloby a ve kterém se uvedený soud vyjadřoval k hodnocení účelovosti žádosti. Závěry všech uvedených rozhodnutí tvoří rámec pro posouzení nyní projednávané věci a poskytují oporu pro závěr, že hodnocení účelovosti žádosti žalobce je minimálně předčasné a rozhodně účelovost žádosti s ohledem na obsah správního spisu nemůže být jediným důvodem pro zamítnutí žádosti.
10. V nyní projednávané věci soud neshledal, že by se žalovaný zabýval tím, jak dlouho pobýval žalobce v ČR nelegálně, ale pouze vyšel z toho, že žalobce podával žádost o mezinárodní ochranu zjevně účelově. Není sporné, že žalobce podal svoji žádost až poté, co mu nebyla udělena zaměstnanecká karta. Zároveň žalovaný nečiní sporným, že měl žalobce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu povolen pobyt na území ČR až do doby zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu. Jinými slovy, do doby pravomocného zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu neměl žalobce důvod žádat o mezinárodní ochranu. Pokud chce žalobce vycházet z účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu, musí věcně podložit dobu, po kterou žalobce pobýval na území ČR nelegálně.

11. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu je podstatné posouzení toho, zda byl žalobce ve vlasti nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod; podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
14. Z obsahu správního spisu a podané žaloby vyplývají dvě argumentační linie. V první jde o obavu z pronásledování z důvodu aktivit žalobce na sociálních sítích. V druhé jde o otázku možné vojenské služby žalobce v ruské armádě.
15. Otázku pronásledování má žalovaný posuzovat dle definice v § 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení čl. 9 odst. 1 směrnice 2011/95/EU. Krajský soud se tedy zabýval tím, zda je u žalobce dána hrozba nebezpečí pronásledování z důvodu zastávání určitého politického názoru. Z obsahu správního spisu i z obsahu žaloby vyplývá, že obavy žalobce pramení z obavy z pronásledování či rizika vzniku vážné újmy v Ruské federaci na základě jeho aktivit na sociální síti Instagram, jimiž projevoval nesouhlas se nynějším ruským režimem.
16. Činnost osob na sociálních sítích je zájmovou činností orgánů ruských bezpečnostních složek. Podle ve spisu založené Informace OAMP ze dne 31. 10. 2022 (Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí – zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, bod 3) stíhání za online protiválečnou činnost je v poslední době častějším jevem na rozdíl od veřejných protestů, což se dotýká nejen veřejně známých osob, ale i obyčejných lidí. Ke kriminalizaci přitom ruské úřady mohou využít i aktivity z minulosti. Podstatné je, že předmětem zájmu státních orgánů Ruské federace mohou být nejen vůdčí politické postavy, ale i běžní lidé s politickým názorem. U těchto osob pak nelze kromě opakovaných výslechů či zvýšené míry dohledu vyloučit ani riziko pronásledování či hrozbu vážné újmy spočívající v nelidském nebo ponižujícím zacházení.
17. Nebezpečí pro osoby vyjadřující se na sociálních sítích je tedy reálně existující a nikoliv nepravděpodobné. I v nyní posuzované věci bylo na žalovaném zabývat se aktivitami

žalobce na sociálních sítích, tj. optikou azylově relevantních důvodů posoudit povahu a možné dopady jednotlivých žalobcem publikovaných příspěvků.

18. Soud nemůže souhlasit s postupem, kterým žalovaný tuto otázku vyřešil. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce zcela nepravdivě tvrdil, že jeho instagramový profil X je na síti Instagram veřejný, otevřený a nezaheslovaný, neboť „v rámci své úřední činnosti“ ověřil, že účet je veden jako soukromý a bez povolení ze strany vlastníka k tomuto nikdo nemá přístup a nemůže se tedy seznámit s jeho údajnými protiruskými postoji nebo názory.
19. K provedení důkazu obsahem webové stránky se správní soudy vyjádřily již mnohokrát. Totožné platí i nyní pro důkaz prostřednictvím elektronického obsahu sociální sítě. Klíčové je, aby obsah sociální sítě byl zachycen ve stavu, který vzal správní orgán v potaz při svém rozhodování (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). V rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Věrohodný způsob zachycení obsahu internetových stránek závisí na tom, jakou část obsahu stránek je třeba dokázat. Např. pokud je třeba dokázat tvrzení uvedené v textu publikovaném na internetových stránkách, postačí vytištění části stránky s textem bez grafických prvků. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je v takových situacích patrné, že právě tímto způsobem soud činí skutková zjištění vyplývající z obsahu internetových stránek (srov. rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008–66, bod 35). Pokud ovšem nepůjde pouze o text, ale i jím doprovázené grafické prvky (např. obrázky zboží, ilustrace atp.), zachycení obsahu stránky musí být provedeno tak, aby relevantní grafické prvky nebyly deformovány či eliminovány.*“
20. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalovaný obsah profilu žalobce na síti Instagram jakýmkoliv způsobem zachytil. Žádný záznam obsahu profilu žalobce není ani součástí seznamu podkladů, se kterými seznámil žalovaný žalobce dne 4. 7. 2023, přesto svým závěrem vyloučil žalovaný veškerou argumentaci žalobce ohledně jeho aktivit na sociálních sítích a neumožnil mu jakkoliv na zjištění učiněná „v rámci úřední činnosti“ reagovat. Obsah instagramového profilu konkrétního uživatele jistě není skutečností obecně známou, resp. notorií, kterou by nebylo potřeba dokazovat, tudíž žalovaný byl povinen učinit součástí správního spisu takový důkaz, kterým by zachytil stav instagramového profilu žalobce ke dni, ke kterému prováděl takový důkaz, a byl povinen s ním žalobce seznámit a umožnit mu na něj reagovat. Krom toho v případě pochybností o veřejnosti profilu nevyzval žalovaný žalobce ke sdělení, kdy profil uzavřel, ani ho nevyzval k poskytnutí obsahu jím zveřejňovaných příspěvků
21. S ohledem na to dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí nemá oporu ve správním spise a s ohledem na uplatněné žalobní námitky je nepřezkoumatelné, neboť z něj žádným způsobem nevyplývá, jak dospěl žalovaný k závěru o neveřejnosti profilu žalobce v době dokazování správního orgánu, a ani to, jak dospěl k závěru, že bez povolení ze strany vlastníka nemá k účtu nikdo přístup (např. podmínkami ze strany poskytovatele sociální sítě).
22. Co se týká druhé argumentační linie ohledně obavy žalobce z odvedení do armády Ruské federace, tak k této problematice se (byť v souvislosti s otázkou vyhoštění) vyjádřil v recentním rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 163/2024–27, Nejvyšší správní soud, na jehož závěry soud pro stručnost v podrobnostech odkazuje a pro

potřeby nynější věci z něj uvádí následující. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že politickému prohlášení vrcholných představitelů Ruské federace je třeba přiznat velmi omezenou vypovídací hodnotu. Dále uvedl, že ani z veřejných zdrojů, ani z výňatku z informace Finské imigrační služby neplynou žádné jednoznačné závěry ohledně trvání mobilizace v současnosti a naopak odkázal na výskyt nezákonné praxe, kdy policie v Rusku překračuje své pravomoci a odvádí osoby k vojenské komisi, a uložil žalovanému, nikoliv pouze soudu, aby se zabýval nejen legislativní rovinu mobilizace, ale především reálným průběhem mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace.

23. Soud srovnal obsah žaloby s obsahem obou vyjádření žalobce ve správním řízení a neshledal v nich podstatný rozdíl, který by odůvodňoval tvrzení žalovaného uvedené ve vyjádření o uplatnění nových důvodů v žalobě. Žalobce ve své druhé argumentační linii v žalobě uvedl, že „*se obává obecné mobilizace a toho, že se bude muset účastnit válečného konfliktu, který vede Ruská federace na Ukrajině, a který porušuje mezinárodní právo.*“ V „Poskytnutí údajů“ žalobce k důvodům žádosti uvedl, že má věk, kdy ho mohou povolat do armády, je válka na Ukrajině a hodně lidí se posílá tam. V té souvislosti vyjádřil obavu o svůj život. Při pohovoru následně uvedl, že se bude muset po příjezdu do Ruska nahlásit na vojenskou správu, že podle jeho názoru bude další mobilizace, neboť se odvádí vždy na jaře a na podzim a po poslední mobilizaci budou nabírat další vojáky. Svoje důvody, proč se nemůže vrátit do Ruska výslovně vztáhl k agresi Ruské federace na Ukrajině, uvedl, že do války na Ukrajině nechce, nechce být zabit a nikoho zabíjet. Krom toho také uvedl, že vyjadřuje odpor s politikou Ruské federace. Z pohledu soudu jsou tak vyjádření žalobce zcela konzistentní.
24. Pokud jde o samotné hodnocení povinnosti vojenské služby, soudy opakovaně konstatovaly, že odmítání výkonu vojenské služby pro vlastní stát není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani tehdy, pokud by se výkon vojenské služby pojil s rizikem účasti na bojových akcích. Z tohoto obecného pravidla však existuje řada výjimek. Jednu z nich, která má relevanci pro případ žalobce, upravuje čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle něj lze za pronásledování považovat rovněž jednání spočívající v trestním stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří páchaní válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN, jež uvádí preambule a články 1 a 2 Charty OSN (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13, *Shepherd*).
25. V citovaném rozsudku Soudní dvůr objasnil, že k naplnění čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice stačí, aby bylo pouze pravděpodobné, že by žadatel mohl spáchat činy uvedené v čl. 12 odst. 2 této směrnice (bod 39). Žadatel zároveň nemusí prokazovat, že by sloužil přímo v boji. Uvedené ustanovení kvalifikační směrnice se týká i situací, ve kterých by se žadatel podílel na páchaní válečných zločinů jen nepřímým, že by při plnění svých úkolů s rozumnou mírou pravděpodobnosti poskytl

nezbytnou podporu pro přípravu nebo uskutečnění těchto zločinů (bod 46). Na tyto závěry Soudní dvůr navázal i později v rozsudku ve věci *E. Z.*, kde uvedl, že čl. 9 odst. 2 písm. e) se musí vykládat tak, že, „*pro brance, který odepře vykonat vojenskou službu za konfliktu, avšak nezná své budoucí služební zařazení v rámci armády, v kontextu všeobecné občanské války, která se vyznačuje opakovaným a systematickým pácháním zločinů nebo jednání uvedených v čl. 12 odst. 2 téže směrnice armádou, která nasazuje brance, by výkon vojenské služby znamenal přímou či nepřímou účast na spáchání takových zločinů nebo jednání bez ohledu na zařazení v rámci armády.*“ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 11. 2020 ve věci C-238/19, *E. Z. proti Bundesrepublik Deutschland*).

26. Aby tedy odepření výkonu vojenské služby, se kterým se pojí trestní stíhání, potenciálně mohlo být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, musí se s přiměřenou pravděpodobností prokázat, že by výkon vojenské služby zahrnoval páchání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo činů, které odporují zásadám a cílům OSN. Pro posouzení této otázky přitom není nutné, aby se branec přímo podílel na bojových akcích, ani aby předem znal přesné zařazení v rámci armády. To vše platí za předpokladu, že armáda, ve které by sloužil, opakovaně a systematicky páchá uvedené zločiny.
27. Zároveň zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2022, č. j. 41 Az 25/2022-92, uzavřel, že ruská armáda na území Ukrajiny páchá válečné zločiny a dopouští se porušení mezinárodního humanitárního práva. Zároveň v citovaném rozhodnutí zdejší soud již v roce 2022 uvedl, že „*Ruský prezident však dosud nepodepsal oficiální „demobilizační“ dekret. Podle dostupných informací ruské právo nezná pojem „demobilizace“. To znamená, že vyhlášená mobilizace zůstává v platnosti, dokud splní svůj cíl nebo dokud nezmizí vojenská hrozba, která byla důvodem jejího vyhlášení. Vzhledem k tomu, že válka pokračuje a není jasný přesný cílový počet branců, zřejmě nelze mluvit o tom, že by vyhlášená mobilizace splnila svůj cíl. V tuto chvíli proto není zcela jasné, zda v Rusku i nadále dochází k povolávání branců. V duchu zásady „v pochybnostech ve prospěch žadatele“ proto krajský soud vycházel z toho, že mobilizace trvá.*“
28. Zdejší soud proto nepovažuje závěry žalovaného, které se odvolávají na státoobčanskou povinnost k plnění vojenské služby, za dostatečné. Žalovaný zcela pominul výše uvedené otázky a ve zjišťování skutkového stavu z jeho strany lze spatřovat mezery. Bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval otázkou tzv. skryté mobilizace a pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplyne, že by žalobci v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, bude se muset zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odepřít výkon služby, následky odepření výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního), tj. zejména skutečností, zda případné odmítání vojenské služby ze strany žalobce za podmínek stanovených v čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice souvisí s jedním z pěti důvodů připomenutých v článku 10 uvedené směrnice. V této souvislosti soud opětovně odkazuje na poměrně podrobný a návodný rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 41 Az 25/2022. V souladu s rozsudkem Soudního dvora ve věci *Shepherd* lze čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice použít pouze v případě, že žadatel nemá v zemi původu k dispozici možnost získat status osoby odmítající vojenskou službu z důvodu výhrady svědomí. Podle uvedeného rozsudku totiž „*odepření výkonu vojenské služby musí být*

jediným prostředkem umožňujícím žadateli o přiznání postavení uprchlíka vyhnout se účasti na tvrzených válečných zločinech, a že pokud tedy tento žadatel nevyužil řízení za účelem získání postavení odpírače vojenské služby z důvodu svědomí, taková okolnost vylučuje jakoukoli ochranu podle čl. 9 odst. 2 písm. e) [kvalifikační] směrnice (...), ledaže uvedený žadatel prokáže, že neměl žádné řízení takové povahy ve své konkrétní situaci k dispozici.“

IV. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené zrušil krajský soud napadené rozhodnutí s ohledem na procesní vady řízení a nedostatečné posouzení otázky vojenské služby dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve které bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu však soud nezjistil žádné náklady, které by mohl žalobci přiznat, proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku. Procesně neúspěšný žalovaný na náhradu nákladů řízení nemá právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2024

Petr Sedlák v. r.
samosoudce